

Deportálásból Hazatért Salgótarjániak

Salgótarjániak, akik visszajöttek a deportálásból. Fentről az első nő én vagyok.

Megérkeztünk Budapestre 1945 júniusában. Az út két napig tartott, se vizünk, se élelmünk nem volt. Pest úgy várt minket, hogy egy vödör vízből száz pengőért kaphattunk egy bögre vizet. Senki nem várt minket. Megjöttek? Minek jöttek? Ezt éreztük. Valami végtelen szomorúság ült a lelkünkre. Négy vagy öt nap múlva elindultunk Salgótarjánba, és megérkeztünk június tizenötödikén. Többen mentünk, anyu, Gottlieb Ili barátnőm, akivel Pozsonyban találkoztunk össze, és még három-négy lány. Nem várt minket senki, se vízzel, se ebéddel. Elmentünk az Óvoda téri lakásunkba, ami természetesen el volt foglalva. Elmentünk a Rózsi lakásához, amit már elfoglalt doktor Filarszky Nándor orr-fül-gégész, aki mellettük lakott, és áttörette a két lakás közti falat, egyesítette a két lakást, így lett neki egy hatszobás lakása. Egy magyar orvost ez megillet. Anyu fölment, és mondta Filarszkyknak, hogy mi itt fogunk aludni, legyen szíves, menjen vissza a lakásába. Átadta és beköltöztünk.

Kezdték hazaszállingózni azok a gyerekek, akiknek senkijük a világon nem maradt, se anyjuk, se apjuk, se testvérük. Anyám úgy határozott, hogy mindenki nálunk fog lakni, amíg rendezi a sorait. Így beköltözött hozzánk vagy tíz-tizenkét ember. A városnak eszébe sem jutott, hogy rendezze a mi életünket. Egy gesztus, hogy itt ehettek. Hogy a csontsovány gyerekeket valahol nyaraltassák. Szinte tudomást sem vettek rólunk.